

## MMKI-Ö-20

Potfólió: koncertkritikák, lemezkritikák, interjúk

Tartalom:

### I. Koncertkritikák

1. Baráti-Szepesi-Polgár kamarest, Carnegie Hall, angol, 3 oldal  
New York Concert Review 2020. 01. 14.
2. Baráti-Szepesi-Polgár kamarest, Carnegie Hall, magyar, 2 oldal  
Papageno 2019. 12. 09.
3. Sounds Modern újjenei koncert, angol, 2 oldal  
Theaterjones.com 2018. 09. 13.
4. InterSpheres Trio a FUGA-ban, angol-magyar, 3 oldal  
Muzsika 2014. 06. 15.

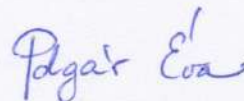
### II. Lemezkritikák

1. Wallach: The Nightwitch, angol, 2 oldal  
Arkvikmusic.com 2015. 07. 19.
2. Polgár-Vály: Mondrian Variációk, magyar-angol, 2 oldal  
Aquarius Records, San Francisco, USA 2012. 07. 13.
3. Polgár-Vály: Mondrian Variációk, magyar-angol, 2 oldal  
Soundi (Hang), finn művészeti folyóirat 2012. nyár

### III. Interjúk

1. Budai Polgár, magyar, 2 oldal 2018. 09. 12.
2. Gramofon.hu, magyar, 4 oldal 2018. 05. 10.

Zebegény, 2020. március 17.

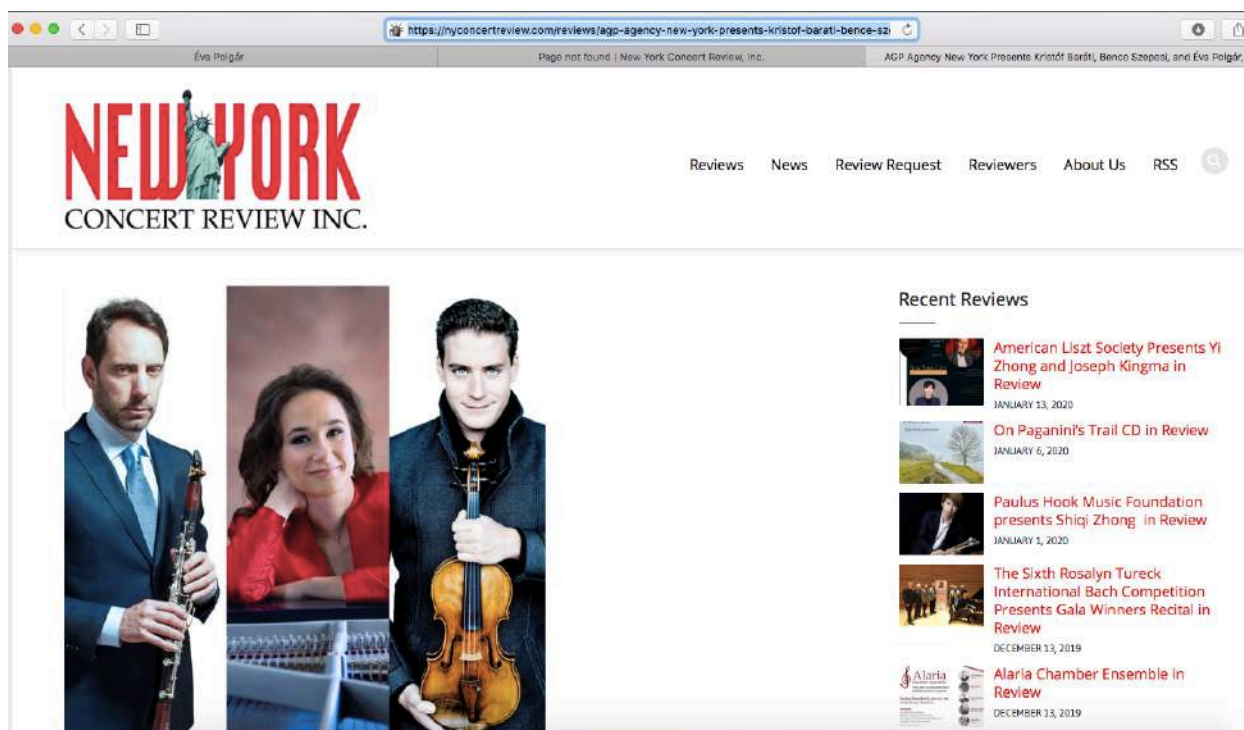


Dr. Polgár Éva

## New York Concert Review

Accessed on Jan. 14, 2020

[https://nyconcertreview.com/reviews/agp-agency-new-york-presents-kristof-barati-bence-szepesi-and-eva-polgar-in-review/?fbclid=IwAR2GCBuV\\_jq12rwqPAOdONHYy4GcR0IQF9WkrCBIJKjLBsKIntqQsucH4I](https://nyconcertreview.com/reviews/agp-agency-new-york-presents-kristof-barati-bence-szepesi-and-eva-polgar-in-review/?fbclid=IwAR2GCBuV_jq12rwqPAOdONHYy4GcR0IQF9WkrCBIJKjLBsKIntqQsucH4I)



AGP Agency New York Presents Kristóf Baráti, Bence Szepesi, and Éva Polgár, in Review **KRISTÓF BARÁTI, VIOLIN; BENCE SZEPESI, CLARINET; ÉVA POLGÁR, PIANO ZANKEL HALL AT CARNEGIE HALL, NEW YORK, NY SUNDAY, NOVEMBER 24, 2019**

Sunday November 24th was quite a day for the clarinet in New York, as this musician found herself assigned to review two excellent clarinet concerts within hours of each other. The first concert of the afternoon, at Zankel Hall, was actually a chamber program featuring Hungarian clarinetist **Bence Szepesi**, whom I had had the pleasure of hearing and reviewing favorably for New York Concert Review last September, as he kicked off a year of touring with a Weill Hall recital (**Bence Szepesi in Review**). Mr. Szepesi's Zankel appearance Sunday marked the end of his touring year with a program of Khachaturian, Schumann, Brahms, and Bartók, duos and trios that corralled the talents of two compatriots, violinist **Kristóf Baráti** and pianist **Éva Polgár**. All three have fine credentials, awards, international performances, and recordings, and under the aegis of the AGP Agency they gave us a remarkable afternoon of music.

Starting with strength is usually a good idea, and this trio did just that with the Trio in G minor for Clarinet, Violin, and Piano (1932), an early masterpiece of Aram Khachaturian. One simply doesn't hear this trio every day, so it was a treat to reacquaint oneself with it in the capable hands of these three musicians. They showed a strong affinity for its emotional power and seemed to

revel in the exotic atmosphere and winding ornamented phrases that reflect the composer's own Armenia, along with Uzbek and other folk influences.

Mr. Szepesi sustained his long, luscious lines with effortless fluidity, as one could expect from the last recital, but the pleasant surprise here was the violinist Mr. Baráti, whom this listener had never heard, despite his very active performing life. Mr. Baráti's tone has a sweetness that surely owes a partial debt to his very special instrument, the 1703 "Lady Harmsworth" Stradivarius (an instrument so inspiring to him that he in fact named his 2016 disc of encores "The Soul of Lady Harmsworth"). No violin plays itself, of course, and Mr. Baráti showed musicianly instincts at every turn. He and Mr. Szepesi melded beautifully, and the Khachaturian, with its intertwining lines was the perfect match for them. Ms. Polgár was exemplary in her handling of the piano part. She established a hypnotic tone for the first movement, maintained a solid framework for the highly rhapsodic writing, was precise in what were sometimes torrents of passagework, and skillfully effected decisive tempo changes for the three (as in the last movement). One could hardly imagine performers better suited to this work than these three.

Following the Khachaturian came Schumann, his *Drei Fantasiestücke* (Op. 73), for clarinet and piano. These were well performed overall, though this listener sensed that the comfort level was not as great here as in the Khachaturian. From the opening, which Schumann marks *Zart und mit Ausdruck* (Tender and with expression), the measured tempo seemed to convey reticence rather than intimacy. Such reactions are of course personal, but one wondered whether the duo of Polgár and Szepesi had yet reached a true meeting of the minds. The second piece, *Lebhaft, leicht* (Lively, light) achieved just the right breeziness – with the pianist even approximating a reedy sound herself – but the third piece, *Rasch und mit Feuer* (Quick and with fire) found doubts returning. What one usually thinks of as impulsiveness in this movement verged on skittishness here, and sure enough (as technical ease does often match interpretive decisiveness) there were glitches. All ended with brio, though, even if – to this listener – the final moments had a bit too much dispatch and almost a Mozartean lightness.

This listener, though always hoping to enjoy all performances, was braced to dislike the next work on the program, as one read that it was to be a clarinet-piano arrangement (by Bence Szepesi) of the eternally loved *Intermezzo in A major*, Op. 118, No. 2 for piano by Brahms, a work that stands in perfection with no adornment or adaptation; to my great surprise, however, I enjoyed it thoroughly. Mr. Szepesi's arrangement showed good fidelity to the score, with the added virtue that all of Brahms's singing phrases had the penetrating and sustained sound for which pianists strive. The duo played it with great sensitivity. Ms. Polgár gets kudos for the restraint needed to play such arrangements without diving into the original – she supported the clarinet in perfect balance.

A strong finish was in store at this point, as the trio took on Bartók's exciting *Contrasts for Violin, Clarinet, and Piano* (1938-40). The three gave it an energetic ride, each player making child's play out of the wild ranges, runs, cadenzas, and brilliant passagework. The first movement, *Verbunkos* (Recruiting Dance), found Mr. Szepesi in especially fine form with its virtuoso demands. The second movement, *Pihenő* (strangely: Relaxation) found all three united in a conception of mysterious simmering, as the music invites with its eerie trills and sense foreboding. The third and final movement *Sebes* (Fast Dance) was stunningly played by all three in impressive synchronization through lightning fast runs and imitative patterns. Mr. Baráti's technique was stellar in the cadenza.

The *Contrasts* are always a revelation to hear, with many jazzy elements, including an opening movement that Bartók himself admitted owes a debt to the Blues movement of Ravel's *Sonata*

No. 2. Its history is fascinating as well. It was composed in response to a letter from the great Hungarian violinist Joseph Szigeti, though ultimately commissioned by legendary clarinetist Benny Goodman. Goodman and Szigeti gave it the premiere with Bartók at the piano in Carnegie Hall in 1940 (before there was a Zankel Hall), As one listened to this Sunday's trio (which perhaps deserves a name if they wish to continue as a group), one couldn't help thinking that they should give the work a repeat performance on its 80th anniversary in 2020. Bravi tutti!

by **Rorianne Schrade**

for New York Concert Review; New York, NY

# New Yorkban írt történelmet Szepesi Bence, Baráti Kristóf és Polgár Éva triója

Írta **Papageno** - 2019. december 9.



*Szepesi Bence (klarinét), Baráti Kristóf (hegedű) és Polgár Éva (zongora)*  
- forrás: AGP Agency

**Benny Goodman, Szigeti József és Petri Endre 1939-es bemutatója után először hallhatta Bartók Béla *Kontrasztok* című remekművét a közönség magyar trió előadásában a New York-i Carnegie Hallban.**

Szepesi Bence (klarinét), Baráti Kristóf (hegedű) és Polgár Éva (zongora) trió hangversenye kirobbanó sikerrel zárult november 24-én a világhírű koncertteremben. A teltházas eseményre a Carnegie Hall Zankel termében került sor, amit kimagasló érdeklődés mellett a New York-i kritika is elismeréssel jegyzett.

A koncert nyitószámaként Hacsaturján triója (*g-moll trió klarinétra, hegedűre és zongorára*) hangzott el a három magyar művész előadásában, amivel kapcsolatban Rorianne Schrade (a New York Concert Review kritikus) úgy nyilatkozott, hogy **„keresve sem lehetett volna megfelelőbb művészeket találni a mű előadására.”**

Schumann klarinétra és zongorára írt művének (*Drei Fantasiestücke, Op. 73*) nagyszerű előadását Brahms A-dúr Intermezzója követte. A New York-i kritika ugyancsak méltatta az eredeti műhöz Szepesi Bence által klarinétra és zongorára készített átíratot és kiemelte annak különösen érzelmdús előadásmódját, hozzátéve hogy a hosszú frázisok és levegővezetések könnyed

kivitelezése azok számára sem volt meglepetés, akik a tavalyi debütálásakor is hallhatták a magyar klarinétművészt.



*Szepesi Bence (klarinét), Baráti Kristóf (hegedű) és Polgár Éva (zongora)*  
– forrás: AGP Agency

A két duó után történelmet írt a koncertre összeállt trió. Bartók Béla Kontrasztok (BB. 116) című, klarinétra, hegedűre és zongorára komponált műve különösen nagy jelentőséggel bír, hiszen Bartók Benny Goodman felkérésére komponált műve a Carnegie Hallban került bemutatásra, de most szólalt meg először magyar klarinétművész, illetve magyar trió előadásában. Szepesi Bence méltán lehet büszke az estére, Chicago és Washington után New Yorkban Benny Goodman nyomdokaiba lépett. A Carnegie Hallban tavaly debütált klarinétművész virtuóz és energikus játékát a mostani kritika is éltette, kiemelte a Kossuth-díjas Baráti Kristóf nagyszerű kadenciáját („*stellar cadenza*”), valamint Polgár Éva érzékeny játékát (“*she established a hypnotic tone*”) és reméli, hogy nem ez lesz a páratlan összhangban játszó magyar trió utolsó fellépése. A koncertet a New York-i székhelyű AGP Agency művészeti vezetője, György Ádám nyitotta meg.

(Via [NYCR](#))

<https://papageno.hu/intermezzo/2019/12/new-yorkban-irt-tortenelmet-szepesi-bence-barati-kristof-es-polgar-eva-trioja/>

<http://www.theaterjones.com/ntx/reviews/20180914150231/2018-09-14/Sounds-Modern/Sounds-from-the-Strange-Forest-soft-control>

Accessed on September 23, 2018

### ***Tasty Leg***

**Sounds Modern celebrates the exhibit *The Octopus Eats Its Own Leg* with work by contemporary Japanese composers.**

by J. Robin Coffelt

published Friday, September 14, 2018

**Fort Worth** — Saturday afternoon's **Sounds Modern** concert at the Modern Art Museum of Fort Worth was a tie-in with the eye-popping Takashi Murakami exhibit "The Octopus Eats Its Own Leg," which closes on Sept. 15. Featuring contemporary Japanese chamber music, the program included a wide variety of pieces from the whimsical to the serious.

The group is a collaborative effort among several University of North Texas faculty and other area musicians, led by Music Director Elizabeth McNutt. She and her colleagues opened Saturday's program with Toshi Ichiyangi's *Pratyahara Event* from 1973. *Pratyahara* is Sanskrit for "withdrawal of the senses" and is one of the Eight Limbs of traditional yoga practice. The piece, rather than being written with usual notated rhythms, or even timed rhythms, is timed by the number of the performer's breaths, meaning that note durations may be different for various musicians. It was not only music, but also performance art. The nine musicians (strings, percussion, electronic keyboard, accordion, and bassoon) donned masks, walked around their chairs, and played imaginary instruments, among other activities, as well as producing musical sounds. It was certainly absorbing, which is where the title becomes significant: *pratyahara* is the meditative experience of being so focused that one isn't easily distracted, similar to what is sometimes called "flow."

Ken Ueno's *That I May Time Transcend, That a Universe My Heart May Unfold* was the only piece on the program with a direct connection to the Murakami exhibit, since its title is borrowed from that of a Murakami work. This work, for amplified string quartet (Mia Detwiler and Andrew May, violins, Mike Capone, viola, and Kourtney Newman, cello), accordion (Elaine DiFalco), and electronic keyboard (Stephen Lucas), uses extended techniques to create otherworldly sounds. The amplification seemed largely superfluous, however.

Koji Nakano's *Spring Breathes VI*, for flute and piano, was performed by the Calliope Duo of Elizabeth McNutt, flute, and **Éva Polgár, piano**. Nakano's short piece, expressive of his discovery of a little flower in an otherwise dry landscape, contrasts minimalist rhythmic patterns in the piano with more lyrical lines in the flute, elegantly played by McNutt.

**The most overtly technical piece on the program, and the only one by a woman composer, was Karen Tanaka's brief *Techno Etude No. 2* for solo piano. Éva Polgár is an adept musician not only as a collaborator, as elsewhere on the program, but also here, as a soloist mastering the considerable difficulties of the piece.**

Joji Yuasa's *Inter-posi-play-tion*, like Ichiyangi's *Pratyahara Event*, asks musicians to make decisions about note duration and other activities during the performance. The piece, for flute doubling alto (McNutt), piano (Polgár), and two percussionists (Nick Bolchoz and Colton Lytle),

is conceptually and musically interesting. It features lunging entrances and chaotic ensemble, as well as various extended techniques in piano including striking the strings with a mallet and a tuning fork, and in flute with flutter tonguing, overblowing, and some impressive note bending from McNutt. It's 21 minutes long, though, and doesn't have enough ideas to sustain the audience's interest for that time.

The program concluded with another piece by Ken Ueno, *Remembering Animal Sendai*, which is an homage to the devastation of the 2011 Japanese tsunami. This work, beginning with solo flute (McNutt), adds an unexpected element of electronic tape, which eventually takes over with distortion and other electronic sounds, while McNutt's playing falls silent even as she mimes continuing to play.

In many respects, the most compelling piece on the program was the final one. Dai Fujikura's *Scion Stems*, for string trio of violin, viola, and cello, offers a theme and set of variations—a traditional form, to be sure, except that here, the variations are textural rather than melodic. Legato, glissando, pizzicato, producing sound only with fingers on the fingerboard, and other techniques created a novel and fascinating close to a largely engaging afternoon of music. **TJ**



## InterSpheres Trio Concert Review – FUGA, Budapest, June 15, 2014, 6PM

InterSpheres Trio, consisting of Éva Polgár (piano), Lisa Bost-Sandberg (flute), and Jacob Harpster (percussion), arrived to FUGA at Sándor Petőfi Street from the United States of America. The newly formed ensemble's concert program in Budapest revealed the performers commitment to the most recently written chamber music repertoire. Beyond duo formations and solo works, the trio members performed in two compositions all together. Harpster proved his instrumental mastery on a spectacular piece for solo marimba, Joseph Schwanter: *Velocities* (2009). Éva gave a colorful performance of Joelle Wallach's romantic poem for piano, *Voices of the Iron Harp* (1986), with faith and great convincing power.

Out of the three musicians, Lisa Bost-Sandberg received the most opportunities. We could hear superb instrumental presentation from the young artist, who is active as a composer and professor as well. She started Judith Shatin's composition for flute and piano, *Gabriel's Wing* (1989), with an ethereal and pure sound, without "rustle." I found it a bit unfortunate that the piece requires not only sensitivity from the musician, but sentimentalism as well, unlike the compact masterpiece of David Lang, *lend/lease* (2008) for woodblocks and piccolo. The rhythm-unison between the flutist and percussionist merged into a melody-unison over the course of the piece. The melody in the piccolo with its large intervallic leaps made us "believe," that the home-fabricated instrument, made of ten approximately evenly proportioned woodblocks, is capable to produce relatively large melodic leaps. One can find four different interpretations on a popular music website of Lang's composition, each of them played on a different construction of instrument. However, none of the recordings convey the "natural-raw" kind of sound but Jacob Harpster's blocks and interpretation, that I like a lot, and that does not resemble the sound of a "real" instrument. Thanks to the creativity of the composer, the sonority of the woodblock-piccolo duet holds the listener's attention throughout the work.

Two newly commissioned pieces for the ensemble framed the pleasantly short early evening concert. The evening started with Balázs Horváth's trio, *Dualith*. The most differently generated piano and percussion sonorities joined the long sustained notes of the glissando head-joint flute. Horváth's techniques extending the sounds of the two percussive instruments, designed for characteristically short attacks, were very ingenious. Besides stretching out the percussive, quickly fading sounds, the composer created reflections of the various flute performance techniques on the piano and percussion instruments in a very innovative way. Approaching the central section of the piece, these musical reflections grew richer and started covering the flute part. The embellishing sound particles and little acoustic motions provided a distinct unity of soundscape. The original balance of participating instruments was restored in the second half of the piece. I found the composition's overall softness, and how this softness draws the listener's attention, especially exciting. This was one of the features that helped me diminish my disappointment in the extrovert advancement of the gently embarking piece of Shatin, which almost appeared to be boisterous after Horváth's trio.

In closing, the ensemble performed its featured composer's trio. Like some other pieces on the program, Dan Tramte's work, *i/o*, is also centered around the flute with particular emphasis on the special gliding effects produced with the glissando head-joint. Tramte used traditional scale segments as part of his compositional method. The physical direction of scales was asynchronous with the sounding glissando on the flute, and nearly became a pedal-point over the piece. The flute part created the center of a sound palette. The piano, prepared in some registers, and the marimba outlined the high and low edges of this sound palette. Although dealing with similar problematics, and perhaps going for answer in similar directions, Tramte's and Horváth's works still sound very distinct from each other. The latter created a more concentrated form, the former one a more extreme form.

Molnár, Szabolcs. "concert review." *Muzsika*. Muzsika, July. 2014. Web. 1 September 2014. <[http://www.muzsikalendarium.hu/muzsika/index.php?area=article&id\\_article=3881](http://www.muzsikalendarium.hu/muzsika/index.php?area=article&id_article=3881)>

### **InterSpheres Trio hangversenykritika – FUGA, Budapest, 2014. június 15, 18h**

A Polgár Éva (zongora), Lisa Bost-Sandberg (fuvola) és Jacob Harpster (ütők) alkotta InterSpheres Trio az Egyesült Államokból érkezett a Petőfi Sándor utcai FUGA-ba. A közelmúltban alakult formáció budapesti koncertjének műsora a legújabb időkben komponált kamarazene iránti elköteleződésről árulkodott. A három előadó együtt mindössze két műsorszámban lépett fel, egyébként szóló- és duóprodukciókat hallhattunk. Harpster egy látványos szólómarimba-mű (Joseph Schwanter: *Velocities*, 2009) előadásával igazolta, hogy kiválón felkészült hangszeres; Polgár Éva pedig Joelle Wallach (*Voices of the Iron Harp*, 1986) romantikus zongorapoémáját hittel, sokszínűen és nagy meggyőző erővel szólaltatta meg.

A három muzsikusközül a fuvolás, Lisa Bost-Sandberg kapta a legtöbb lehetőséget. A zeneszerzőként és tanárként is aktív fiatal művésznőtől remek hangszeres produkciókat hallhattunk. Judith Shatin zongorára és fuvolára írt, *Gabriel's Wing* (1989) című darabját egészen éteri, áttetszően tiszta, „susogás” nélküli hangon indította el, kicsit sajnáltam, hogy maga a kompozíció nemcsak a játékos érzékenységére, hanem érzélgősségére is igényt tart. Nem így David Lang remek kis kompozíciója, a deszkalapokra és pikolóra írt *lend/lease* (2008). A fuvolás és az ütőhangszeres ritmus-unisonója idővel dallami unisonónak hatott, a nagy hangközökben mozgó pikoló dallam „elhitette” velünk, hogy a házilag készült, tíz (nagyjából egyforma) deszkalapból összeállított hangszer egészen nagy dallamlépések megszólaltatására is alkalmas. Az internet népszerű videócsatornáján négy különböző előadásban is meghallgatható/megnézhető Lang kompozíciója, és mindegyikben teljesen más instrumentum szerepel. Az a fajta natúr-nyers (nekem nagyon tetsző és „igazi” hangszerre a legkevésbé sem hasonlító) hang, melyet Jacob Harpster csalt elő a lapokból, egyik felvételen sem hallható. A komponista leleményét dicséri, hogy a deszka-pikoló-duett hangzását egy pillanatra sem lehetett megenni.

A kellemesen rövid, koraesti hangversenyt két, az együttes számára írt idejű kompozíció keretezte. A koncert Horváth Balázs *Dualith* című darabjával kezdődött. A glissando-fejjel kiegészített fuvola hosszú hangjaihoz a legkülönbözőbb módon „gerjesztett” zongora- és ütőhangzások kapcsolódtak, a jellemzően rövid hangokra fejlesztett instrumentumok hangjait Horváth igen találékonyan nyújtotta meg. De nem kizárólag a perkusszív, gyorsan lecsengő hangok

kifeszítésekor, hanem a különböző fuvolajátékmódok tükörképeinek kialakításakor is igen leleményesnek mutatkozott. E tükörképhangzások egyre gazdagodtak, terebélyesedtek, a kompozíció középpontja felé haladva valósággal elfedték, betakarták a fuvola szólamát. Egy-egy apró részhang, egy apró akusztikai mozzanat az összhangzás homlokzatává vált. A darab második felében aztán fokozatosan visszaálltak az eredeti arányok. Számomra különösen izgalmasnak tűnt az egész kompozíció halksága, s hogy e halkság mennyire magához vonzotta a hallgatók figyelmét. Részben ezért volt kisebb csalódás a hasonlóan érzékenyen induló Shatin-kompozíció extrovertált kitérője, mely Horváth darabja után már-már harsánynak hatott.

Zárószámként a trió házi szerzőjének műve csendült fel. Dan Tramte i/o című darabjának hangzó centrumát is a fuvola határozza meg, illetve a glissando-fej segítségével kialakítható speciális csúszások. Tramte egyszerű skálakivágatokkal dolgozott, melyeket a skálairányokkal ellentétes glissandók már-már orgonaponttá egyenesítettek ki. Az ütőhangszerek és az egyes regisztereiben preparált zongora a hangkép széleit, kereteit jelölték ki. Tramte és Horváth hasonló problémákat vetettek fel, s talán a válaszokért is hasonló irányba indultak el, a két darab mégis nagyon különbözött egymástól. Utóbbi koncentráltabb, előbbi szertelenebb formát alakított ki. Június 15. - FUGA. Rendező: FUGA }

Molnár Szabolcs

[http://www.muksikalendarium.hu/muksika/index.php?area=article&id\\_article=3881](http://www.muksikalendarium.hu/muksika/index.php?area=article&id_article=3881)

<http://www.arkivmusic.com/classical/Name/Christopher-Vassiliades/Performer/200278-2>  
Accessed on July 19, 2015

## Wallach: The Nightwatch / Musicians From The University Of North Texas

Wallach / University Of North Texas

Release Date: 04/09/2013

Label: [Four-tay](#) Catalog #: 4035

Composer: [Joelle Wallach](#) Number of Discs: 1

Recorded in: Stereo

### Notes and Editorial Reviews

WALLACH The Nightwatch 1. Alleycat Love Song 2. Sin mañanas 3. Lágrimas y locuras 4. PAX 2. [Voices of the Iron Harp](#) 4. The Firefighter's Prayer 1. Original Voices 5 • Read more 1 Sam McKelton (ten); 2 Maria Therese Mattingly (sop); 3 Isabelle Ganz (mez); 5 William Trigg (vib); 5 Gines Didier-Cano (bn); 1 Elizabeth Rogers, 2 Chie Watanabe, 3 Christopher Vassiliades, 4 Éva Polgár (pns) • 4TAY 4035 (58:10)

The present disc commemorates Wallach's time as visiting professor of composition at the University of North Texas at Denton. This is the second recording of *The Nightwatch* to have come my way. I was positive about Stephen Alexander Carroll's reading (with pianist Stephen Harlos) on another disc of Wallach's vocal music on 4TAY records (*Fanfare* 36:4). Tenor Sam McKelton is marginally less convincing in the first song of *The Nightwatch*, his voice rather lacking body. The second song ("Assurance") is more impressive, its bare textures and wide registral gaps capturing the ear. This latter is a tremendous song and forms the perfect introduction to Wallach's art. One can hear her expert ear, the way she can achieve with economy of means exactly what she wants to achieve. It also acts as a reminder that the art of the *Lied* is far from dead.

The cat of the title of *Alleycat Love Song* is the composer's own "magical cat and mini-muse." Here, a light touch enables a beautifully drawn little miniature. Soprano Marie Therese Mattingly is most appealingly light herself and concludes with a most cute "meow." If only it lasted longer than three minutes. Still, as the old adage goes, leave 'em wanting more...

More cattery emerges later in the disc, with the same performers tackling *PAX*, which uses words by D. H. Lawrence to "celebrate the spiritual life of Wallach's cat," as the booklet puts it. It is tender and lovely, shot through with innocence. Mattingly's pure soprano is perfect for this song.

The longer (17 minute) *Sin mañanas* (Three Spanish Songs) is marvelously evocative, with guitar imitations on the piano and a pervasive sense of that melancholy that is so indigenous to the region. Christopher Vassiliades's accompaniments are certainly worthy of mention here. The first song, "La guitarra," is almost a concert aria in itself at some nine minutes duration. The vocal slides and elisions of "Soñando Sueños de Tango" are most appealingly performed by Isabelle Ganz, who acts as a reliable guide throughout. The all-encompassing sadness of "Los Ojos" is portrayed by textures of the utmost fragility. Bare lines make maximal impact, with Spanish infused gestures sounding as if from a dream.

This disc mixes vocal and instrumental music. [The Lágrimas y locuras \(Mapping the Mind of a madwoman, 2011\)](#) is, as the composer herself states in the booklet notes, a piece of Lisztian scope that attempts to construct the thoughts of a disturbed woman as she walks forever. Éva Polgár is a superb pianist who does the piece full justice, fully entering into the spirit of narrating a story while painting a distraught emotional state. The anguished, dissonant climax is powerful, although perhaps the recording could have demonstrated just a little more depth and bass. The other solo piano piece on the disc is *Voices of the Iron Harp*, a 1986 love song. The “iron harp” refers to the insides of the piano, a nice idea. This is Wallach in elusive mood. Polgár traces the piece’s gestures (largely derived from those of the late 19th-century piano literature, but the music of the French Impressionists is there too) with expertise.

The song *The Firefighter’s Prayer* (a setting of just that) was inspired by the events of 9/11. It injects a much needed simplicity into the recital at just the right spot, and here McKelton’s slightly reedy tenor seems more suited to the folkloric warmth of Wallach’s writing. Finally, a piece for the unlikely combination of vibraphone and bassoon. *Original Voices*, which references the *Dies irae*, is a fascinating specter of a piece, ghostly and elusive as a wisp of smoke. Fascinating.

FANFARE: Colin Clarke

Works on This Recording

1.

[The Nightwatch, for voice & piano](#) by Joelle Wallach

Performer: Elizabeth Rodgers (Piano), Samuel McKelton ()

Length: 3 Minutes 46 Secs.

2.

[Alleycat Love Song, for voice & piano](#) by Joelle Wallach

Performer: Chie Watanabe (Piano), Marie Therese Mattingly ()

Length: 3 Minutes 5 Secs.

3.

[Sin mañanas: Three Spanish Songs, for voice & piano](#) by Joelle Wallach

Performer: Christopher Vassiliades (Piano), Isabelle Ganz ()

Length: 17 Minutes 18 Secs.

4.

[Lágrimas y locuras: Mapping the Mind of a Madwoman, for piano](#) by Joelle Wallach

Performer: Eva Polgar (Piano)

Length: 6 Minutes 38 Secs.

5.

[Pax, for voice & piano](#) by Joelle Wallach

Performer: Marie Therese Mattingly (), Chie Watanabe (Piano)

Length: 5 Minutes 53 Secs.

6.

[Voices of the Iron Harp, for piano](#) by Joelle Wallach

Performer: Eva Polgar (Piano)

Period: Contemporary

Written: 1986

Length: 9 Minutes 15 Secs.

Aquarius Records, San Francisco, 2012.július 13.

**POLGÁR ÉVA ÉS VÁLY SÁNDOR Mondrian Variációk:  
Zongora- és samplerművek (Ektra) cd**

A vizuális képzőművészeti alkotások használatának alkalmazása gyakran jobban hangzik elméletben mint gyakorlatban. Vegyük példának okáért Baudouin de Jaer nemrég megjelent zenei és könyvkötetét, ahol Adolf Wolfli kozmologikus rajzaiból kiemelt zenei motívumainak szóló hegedű interpretációja kevésbé szült jó eredmény, mint ahogy azt a képek eredetileg sugallták. Nem így a legutóbbi kísérlet Polgár Éva és Vály Sándor konceptuális zeneszerzőktől, akik a holland modernista Piet Mondrian nonfigurális festményeit gyönyörűen vibráló minimalista zenévé komponálták. Mondriant, aki munkássága kezdetén figurális képeket festett, egyre inkább érdekelte az a leszűkítő folyamat, melyben a természetet alapelemekre bonthatta, s hamarosan teljesen elvonatkoztatott a nyilvánvaló természeti formáktól. Leginkább jellemzők festői stílusára a fehér alapon merész fekete vonalak, az alapszínekben megjelenő geometriai formák, valamint talán festményeinek zenei ihletésű címei (Broadway Boogie Woogie!) is idesorolhatók. Nem nehéz fellelni tehát hangzás és vizualitás kölcsönhatását Mondrian munkáiban.

Egy érdekes füzetecske található a CD papírtokjában, részletezve az egyes festményekhez tartozó zeneszámok komponálási folyamatát. Mindemelett az is kitűnik a leírásból, hogy az alkotók nem első ízben dolgoztak hasonló metódussal. Korábban Bruegel festményeit dolgozták ki zenei partitúrákká. Kiváló fotók szemléltetik a folyamatot, miként alakutnak Bruegel parasztaraktereinek fejei hangjegyekké egyfajta zenei elrendezést követve. Szeretném látni hogyan váltak ezek véglegesen zenévé, ám térjünk vissza a Mondrian Variációkhoz. A darabok kiindulási pontja önálló repetitív zongoramotívumok sorozata, mely egyéni sajátossággal bíró ismétlődő minőségben jelenik meg hirtelen szünetekkel tagolva, s úgy tűnik, mintha egy szigorú rendet követne. Számítógépes programok és sampler segítségével, hangzásvilágában minegyik kompozíció tartogat újdonságot a hallgató számára: orgona, vonóhangszerek modulációi, majd minimalista ütős ritmusok, mígnem a darabok némelyike epikus méreteket nem ölt kóruszerű hangokkal kiegészülve. Zenei elemként továbbá megjelenik a bonyolult ritmusok beszámolója emberi hangon, illetve az egymásba szövődő ritmustömbök. Természetesen mindennek zenei következménye Steve Reich és Philip Glass, ám ez a zene mintha máshogy hatna. Mintha Polgár Éva és Vály Sándor ugyanarra a magaslatra jutna el mint Reich és Glass, de teljesen más megközelítés eredményeképpen. Minden folyamatot leszámítva, az anyag magával ragadó és élvezet hallgatni. Egy kimagasló darab az Ektra lemezkiadó sorozatában, amit kiváltképp ajánlunk.

Eredeti forrás:

[http://aquariusrecords.org/bin/search.cgi?searchfield=keyword&search\\_string=POLGAR,%20EVA%20AND%20SANDOR%20VALY%20Mondrian%20Variations:%20Piano%20and%20Samplerworks](http://aquariusrecords.org/bin/search.cgi?searchfield=keyword&search_string=POLGAR,%20EVA%20AND%20SANDOR%20VALY%20Mondrian%20Variations:%20Piano%20and%20Samplerworks)

Aquarius Records, San Francisco, July 13, 2012

POLGAR, EVA AND SANDOR VALY Mondrian Variations: Piano and Samplerworks (Ektro) cd

Using visual artworks as a means of musical composition often sounds better in theory than in practice. Take the recent book and cd of Baudouin de Jaer's solo violin interpretations of the musical motifs in Adolf Wolfli's cosmological drawings where the audible results were less dazzling than the images would suggest. But not so in this latest experiment from conceptual composers Eve Polgar and Sandor Valy who turn the nonrepresentational paintings of Dutch modernist Piet Mondrian into beautifully vibrant minimalist scores. Mondrian, who started out as a representational painter, became increasingly interested in a process of reduction from nature into essential forms that soon evolved away from any overt natural reference. Most famous for his painting of bold black lines on white grounds and geometric forms in primary colors, and their perhaps musically influenced titles (Broadway Boogie Woogie!), it's not hard to see a correlation of sound and vision in his work.

There is an interesting booklet that comes in the slipcase with this, detailing the process of how the pieces were composed to which paintings, where we also learned that this is not the first time the composers have worked in this manner. They previously worked out scores based on paintings by Breugel and there are cool pictures of how they designed scores based on how the orientation of the heads of peasants in Breugel's paintings followed a kind of musical order. Would like to see how that turned out musically, but getting back to the Mondrian Variations, the music starts out with repetitive solo piano figures that have a simple but idiosyncratic repetitive quality with sudden pauses that seem to follow a precise structure. With each composition, we're introduced to something new sonically through computer programs and samplers: an organ, pitched string modulations, then some minimal percussive rhythms until the pieces grow more epic in scope with choral like sounds, vocal counting of the odd tempos and blocks of interweaving rhythms. Of course, the musical corollary of this is Steve Reich and Philip Glass, but the music feels somehow different as if Polgar and Valy were reaching the same place through a completely different approach. Regardless of the process, the music is engaging and a delight to listen to. An extraordinary release on Circle's Ektro label that comes highly recommended!

Original link:

[http://aquariusrecords.org/bin/search.cgi?searchfield=keyword&search\\_string=POLGAR,%20EVA%20AND%20SANDOR%20VALY%20Mondrian%20Variations:%20Piano%20and%20Samplerworks](http://aquariusrecords.org/bin/search.cgi?searchfield=keyword&search_string=POLGAR,%20EVA%20AND%20SANDOR%20VALY%20Mondrian%20Variations:%20Piano%20and%20Samplerworks)

## Soundi (Hang) folyóirat június-júliusi szám 2012

Polgár Éva és Vály Sándor  
Mondrian Variations – zongora és sampler alkotások  
Ektra Records

A Finnországban élő magyar származású képzőművész és Polgár Éva zongoraművész közös munkájából született lemez Piet Mondrian festményein alapul. Hasonló esetekben általában a festmény vagy más művészeti alkotás tartalmának zenei tolmácsolásáról van szó, mint például Modest Mussorgsky híres *Egy kiállítás képeinél* is tapasztalható.

Azonban Vály és Polgár kissé más, a tárgy objektívabb megközelítésével éltek. A Mondrian Variációk megkísérli zenévé lefordítani a festményekbe zárt információt. Vagyis, az egyes festmények absztraktabb adattá lettek lebontva, melyből az alkotók hangjegyeket és más zenei alkotóelemeket vezettek le. Az 1915-1917-es fekete-fehér képek egyenesen a kottapapírra vetülnek ki megőrizve a vonalak eredeti arányait. A vonalak közötti távolságok határozzák meg végül a hangok értékét, hosszúságát. Mondrian színes alkotásainál, a színekhez hangmagasságok társulnak, így például a kék egyenértékű a Gisszel (enharmonikusan Asz). Az ezáltal megszületett zenét samplerrel „törik meg” az alkotók. A zeneszerző-előadók munkájának előrehaladásával mind a zene, mind a módszer kifinomult evolúción mennek át, akár csak Mondrian művészi kifejezése az 1940-es évekhez közeledve.

Esetünkben szép és intelligens felépítésről van szó. Ami még ennél is értékesebb, az alkotómunka esztétikus zenét eredményezett ami formájában és hangulatában megegyezik az eredeti festményekkel. Az 1950-es években pályafutásukat kezdő amerikai minimalisták úgy mint Morton Feldman és John Cage, nagyra értékelték Mondrian munkásságát. Vály Sándor és Polgár Éva műveiben könnyen felismerhető ezen zeneszerzők „gyermekének”, Steve Reich és Philip Glass zenei nyelvezetének visszhangja.

Az alkotói folyamat nyomon követhető a lemezhez mellékelt füzetecskéből. A leíráson túl a brossúrában megtalálhatók Mondrian festményei, valamint a komponálás folyamatában megszületett partitúrák. A teljes CD együttes tehát kiválóan értékelendő.

Arttu Tolonen



## ÉVA POLGÁR AND SANDOR VÁLY

Mondrian Variations -  
Piano And Samplerworks

Ektro Records



Suomessa asuvan unkarilaisen taiteilijan Sándor Vályin yhdessä pianisti Éva Polgárin kanssa tekemä levy perustuu

Piet Mondrianin maalauksiin. Yleensä tällaisiassa tilanteissa kyse on säveltäjän maalauksen tai muun taideteoksen sisällöstä tekemästä tulkinnasta, kuten Modest Mussorgskin kuuluisassa *Näytelykuvia*-teoksessa.

Vály ja Polgár lähestyvät asiaa hiukan objektiivisemmalla tavalla. *Mondrian Variations* pyrkii muuttamaan maalauksen sisältämän informaation musiikiksi. Eli kuva on purettu abstraktimmaksi dataksi, josta on johdettu nuotti- ja muita arvoja. Vuoden 1915-1917 mustavalkoiset maalaukset on purettu suoraan nuottipaperille ja viivojen välisiä välimatkoja on approksimoitu nuottien aika-arvoilla. Mondrianin värikokeilujen kohdalla väreille on annettu nuottiarvo, eli purpura on esimerkiksi Ges/Fis. Syntyntytä musiikkia on "rikottu" samplerilla. Säveltäjä-tulkitsijoiden urakan edetessä sekä musiikki että metodi kokevat hienoista evoluutiota, kuten Mondrianin ilmaisukin matkalla 1940-luvulle.

Kyseessä on hieno älyllinen rakenne. Mikä parasta, se on myös tuotannut hienoa musiikkia, joka sopii muodoltaan ja tunnelmaltaan yksiin lähdemateriaalien kanssa. 1950-luvulla uransa aloittaneet amerikkalaiset minimalistit, kuten Morton Feldman ja John Cage, ihailivat Mondriania ja näissä teoksissa on helppo kuulla heidän "lastensa" kuten Steve Reichin ja Philip Glassin kaikuja.

Koko kuvio on avattu seikkaperäisesti mukana tulevassa vihkosessa. Sieltä löytyvät myös Mondrianin maalaukset sekä kuvia prosessin aikana syntyneistä nuottipapereista. Eli pakettikin toimii kybällä. Parasta hetkeen.

ARTTU TOLONEN



Arttu Tolonen

# „A zenének teremtő és összetartó ereje van”

A Törös Alapítvány első ízben 2014 februárjában rendezett jótékonyági koncertet a II. kerületiek jobb egészségügyi ellátása érdekében. Az első hangverseny hagyományteremtőnek bizonyult, az alapítvány azóta minden évben hívja és várja azokat a zenebarátokat, akik egészségünk ügyét is szívükön viselik. Ahogy az alapítvány névadója és életrehívója, a II. Kerületi Önkormányzat Egészségügyi Szolgálatának reumatológus főorvosa, dr. Törös Edit lapunknak elmondta, az esemény célja változatlanul a II. kerületi lakosság minél korszerűbb, hatékonyabb és színvonalasabb egészségügyi ellátásának elősegítése.

A koncertnek, amelynek fővédnöke Láng Zsolt polgármester, idén is a Marczibányi Téri Művelődési Központ ad otthont. A színpadon idén is a Duna Szimfonikus Zenekart köszönhetjük, az est karmesterét, Kanai Toshifumit már tavaly megismerhette az itteni közönség, szolista, Polgár Éva zongoraművész viszont most először lép fel a II. kerületi művelődési központban.

– A zenének teremtő és összetartó ereje van, ezért örömmel vállalom fellépést és szervezői szerepet jótékonyági rendezvényeken – mondta el a fiatal zongoraművész. – Épp testben ép lélek. A lélek épségéhez a kultúra, azon belül a zene befogadása rendkívüli mértékben hozzájárul. Hiszek abban, hogy akit a zene szelleme megérint egy ilyen jellegű esemény alkalmával, az fogékonyabbá válik környezetének igényeire, illetve azok ápolására.

**A koncert bevételével a II. kerület egészségügyi ellátását támogatja a rendező alapítvány. Fontosnak tartja, hogy ilyen módon is tegyünk az egészségügyért?**

Feltétlenül. Fontos, hogy ennek a nívós hangversenynek a bevétele elősegítse a II. kerület egészségügyi ellátásának fejlesztését. Első, az egészségüggyel kapcsolatos jótékonyági estemet a Salus Orthopedtechnikai Kft.-vel közösen rendeztem a gerincferdüléssel élő gyerekek korzettes táborának megalapításáért a Vakok Intézetének Nádor Termében. A tábor több mint tíz éve növekvő népszerűséggel és hatékonysággal működik. Saját gerincferdülésem fegyveremre és alázottságra tanított, ezekre a kvalitásokra a zenében is szükség van. Az egészség és a zene kölcsönhatása tehát végigkísér az életutamon.



**Lépett már fel a Duna Szimfonikus zenekarral, illetve a japán karmesterrel, Kanai Toshifumival?**

Kanai Toshifumi karmester úrral először fogunk együtt színpadra lépni. Minden új szakmai találkozás izgalommal és várakozással tölt el. A Duna Szimfonikus Zenekarral ez lesz a második közös fellépésünk. Első együttműködésünk Vásáry Tamás vezényletével szintén jótékonyági célból valósult meg ez év májusában a Duna Palotában. A Duna Szimfonikus Zenekar művészeti vezetője, Szklenár Ferenc és a zenekar tagjai szakmailag és emberileg is csodálatos partnereim voltak abban, hogy a hangverseny bevételéből egy tehetséges magyar zongorista részvételét támogassuk a novemberben megrendezendő Los Angeles Nemzetközi Liszt-versenyen, melynek igazgatója vagyok.

**Amúson Mozart- és Rahmanyinov-művek szerepelnek. Szívesen játszik ezektől a zeneszerzőktől?**

Mozart és Rahmanyinov a zongoraverseny műfajának élenjárója. Mindkét zeneszerző dalvilága és virtuozitása magával ragadó és közel áll hozzám. Rahmanyinov 2. c-moll zongoraversenyének elsajátítása régi álmom volt, aminek októberi előadása a Marczibányi Téri Művelődési Központban méltó folytatása lesz a Duna Palotában és a lipcei Gewandhausban bemutatott koncerteknek. A klasszikus repertoártól a kortársig nyitott vagyok minden zeneszerzői kor-

**POLGÁR ÉVA** zongoraművész Helsinkiben és Budapesten végezte tanulmányait, mesterdiplomáját a Zeneakadémián kitüntetéssel vette át. Jelenleg a University of North Texas zongora tanszékének adjunktusa, ahol 2016-ban doktorált. Még 2006-ban elnyerte a semmeringi Bartók Béla-zongoraverseny első díját, majd hat évvel később a Los Angeles Nemzetközi Liszt Verseny nagydíját. A Los Angeles-i verseny újonnan kinevezett társigazgatójaként, valamint az InterSpheres Trio kortárs zenei együttes alapítójaként a tehetséggondozás és a magyar-amerikai kulturális kapcsolatok elkötelezett élenjárója. Aktív nemzetközi zongorista pályafutása során fellépett többek közt Vásáry Tamás és a finn karmester, Okko Kamu vezénylete alatt.

szakra. Előszeretettel játszom Mozart, Liszt, Debussy, Kodály, Bartók és Rahmanyinov műveit.

**A jótékonyági koncert a II. kerületben a II. kerületiek segíti. Önnek van kötődése városrészünkhöz?**

A helsinki Sibelius Akadémián és a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen töltött tanulmányi éveim befejeztével két évig tanítottam zongorát a Marczibányi téri tanítható Kodály Zoltán Ének-zenei Általános Iskolában. Ehhez az időszakhoz, így a II. kerülethez szép emlékek és barátságok fűznek. Örömmre szolgál, hogy ezúttal zongoraművészként térhetek vissza a kiváló Duna Szimfonikus Zenekar szolistaaként, és tehetséggel hozzájárulhatok a jótékonyági esthez. Ezúton köszönöm a szervezőknek a megtisztelő felkérést, és szeretettel várok mindenkit a hangversenyre.

PÉTER ZSUSANNA

## A titokzatos lelki élet

**OKTÓBER 8-án 18.00 órától a II. kerület díszpolgára, Prof. Dr. Bagdy Emőke tart előadást A lelki élet furfangjai – egyensúlyvédő fondorlatok és veszélyelhárító manőverek a lelki életben címmel.**

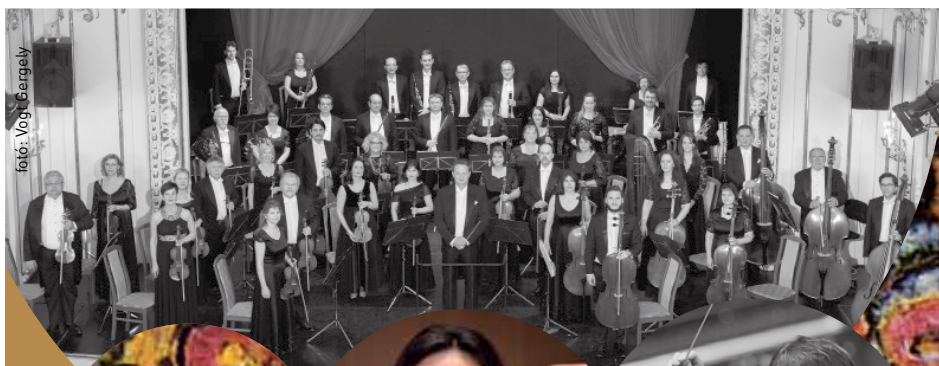
Hogyan „működik” a lelkünk? Sokat használjuk ezt a szót, de nem tudjuk, milyen csodálatos rendszer- és működési szabályszerűségek jellemzik. Az előadás felnyitja az ismeretlen világ ajtaját, bevezet a lelki labirintusba,

megismert azokkal a működésekkel, amelyekkel énünk a valósághoz igazodik, és elemzi az ösztönvilág feletti humán uralom erőit, a lelkiismereti rendszer működését, a lelki egyensúlyvédő és feszültségcsökkentő módokat. Megismerkedünk a hasítás, idealizálás, devalválás, tagadás, azonosulás, elfojtás, annullálás, projekció, kompenzálás, túlkompenzálás, intellektualizálás, reakcióképzés, az elaboráció és szublímáció erőivel, valamint elemezzük az

álom, a fantázia és a kreativitás lelki útjait. Ne riasszon meg bennünket a sok idegen név, az előadáson ráismerünk ezekben a mechanizmusokban saját magunkra, és a humor felszabadító útján tudunk önmagunkon is nevetni. Belépő: 2800 Ft, elővételben: 2300 Ft (1022 Marczibányi tér 5/a).

**Jegyár: 2300 Ft**





október 26.  
péntek  
18.00



# DUNA SZIMFONIKUS ZENEKAR

A Törös Alapítvány 2011.  
**5. jubileumi** jótékonyági hangversenye  
a II. kerület egészségéért

Közreműködik: **Polgár Éva** zongoraművész (USA)  
Vezényel: **Kanai Toshifumi** (Japán)  
Művészeti vezető: **Szklénár Ferenc**  
Műsorvezető: **Mohai Gábor** Radnóti- és Kazinczy-díjas előadóművész

Műsoron: Mozart: 40. szimfónia g-moll K. 550  
Mozart: C-Dúr zongoraversenye a K. 467. 2. tétel  
Rachmaninov: 2. c-moll zongoraverseny

Fővédnök: Dr. Láng Zsolt polgármester  
Védnökök: Béres Klára, a Béres Alapítvány elnöke  
Dubrovay László, Kossuth-díjas zeneszerző

Szervező: Törös Alapítvány 2011  
Helyszín: Marczibányi Téri Művelődési Központ (1022 Budapest, Marczibányi tér 5/A)

A 2800 Ft és 5000 Ft-os támogatói jegyek – melyek egyben belépőként is szolgálnak a hangversenyre – az alábbi helyszíneken vásárolhatók meg személyesen: Marczibányi Téri Művelődési Központ, Klebelsberg Kultúrközpont, II. Kerületi Önkormányzat Szakorvosi Rendelőintézete Igazgatói titkárság (Kapás utca 22., 1. emelet), Mozgásszervi Rehabilitációs Központ [Henger utca 1.]  
Kizárólag 5000 Ft-os támogatói jegyek vásárolhatók személyesen az Interticket hálózat értékesítési pontjain, jegyirodáiban, elektronikusan a [www.jegy.hu](http://www.jegy.hu) weboldalon.  
Helyfoglalás érkezési sorrendben.



BUDAI POLGÁR

marczy  
közösségi tér



BÉRES  
ALAPÍTVÁNY



bonum



Gramofon.hu, 2018. 05. 10.

<https://www.gramofon.hu/archivum/a-los-angeles-nemzetkozi-liszt-verseny-jotekonysagi-galaestje>

## **A LOS ANGELES NEMZETKÖZI LISZT VERSENY JÓTÉKONYSÁGI GÁLAESTJE**

Eredeti közlés: Gramofon.hu, 2018. 05. 10.

A Duna Szimfonikus Zenekar május 18-án, 19 órakor a Duna Palotában tartandó estjének jegybevételével egy fiatal magyar zongorista részvételét támogatja a rangos amerikai versenyen. A koncerten Vásáry Tamás és Borbély László mellett színpadra lép Polgár Éva zongoraművész, a verseny társigazgatója is. A megmérettetésről, az ösztöndíjról, illetve a magyar-amerikai kulturális kapcsolatok építéséről ő, valamint a Duna Szimfonikus Zenekar művészeti vezetője, Szklenár Ferenc nyilatkozott a Gramofonnak. Hózsza Zsófia

**Gramofon:** Hogyan kerültek együttműködésbe a Duna Szimfonikus Zenekarral a jótékonysági hangverseny kapcsán?

**Polgár Éva:** Olyan zenekart igyekeztem találni a koncert megvalósításához, amely nemcsak művészi színvonalában kimagasló, hanem nyitott az új kezdeményezések felkarolására is. Szklenár Ferenc művészeti vezető első levélváltásunktól kezdve rendkívül nyitott és segítőkész volt, a szervezés minden stádiumában társként állt mellettem.

**G:** A Duna Szimfonikus Zenekar miért tartja fontosnak, hogy ilyen jellegű kezdeményezések mellé álljon?

**Szklenár Ferenc:** Zenekarunk mindig szívesen vesz részt nemes célokat szolgáló eseményeken. Évadonként több jótékonysági koncertet is adunk, pedagógiai jellegű hangversenyeink nagy száma pedig arról tanúskodik, hogy fontos feladatunknak tartjuk a fiatal szólisták támogatását, és dolgozunk azon, hogy a mai fiatalok is rendszeres koncertlátogatókká váljanak. Az ilyen hangversenyek megszervezése mindig sokkal több feladattal jár, mint például egy bérleti hangverseny megrendezése, a jó cél érdekében azonban minden kolléga szívesen vállalja ezeket. A jótékony célú fellépéseknek csupán az szab határt, hogy meg kell küzdeni a zenekar fenntartásához szükséges anyagi javakért, melynek a jegybevétel is fontos része. Ezért a koncertek nagy számához viszonyítva évente csak egy-két támogató hangversenyen való közreműködésre nyílik lehetőségünk. Sokat segítene az igényes kultúrát közvetítő szimfonikus zenekaroknak az ilyen jellegű rendezvények létrehozásában, ha egy jól működő privát mecenatúra lenne az országban, ahol a vállalkozó szféra ösztönözve lenne arra, hogy támogassa a kultúrát.

**G:** Ahogyan ön, úgy Vásáry Tamás és Borbély László is első ízben lép fel a zenekarral a gálakoncerten. Velük miként kerültek együttműködésbe?

**PÉ:** Vásáry Tamáshoz közel tíz éves barátság fűz, ő zenei és szellemi példaképeim egyike. Barátságunk forrta ki az első alkalmat, amikor 2015-ben Beethoven 4. zongoraversenyét játszhattam a vezénylete alatt a Duna Palotában. Úgy érzem, most mindketten „hazajövünk” ebbe a csodálatos zenepalotába, megtiszteltetés ezúttal a Duna Szimfonikus Zenekarral színpadra lépni. Borbély László zongoraművészhez szintén szoros zenei barátság fűz, együtt végeztük el a Bartók Konzit, majd a Zeneakadémiát. Mindketten a Los Angeles Nemzetközi Liszt Verseny győztesei vagyunk, így közös fellépésünkkel képviseljük valamennyi eddigi magyar versenydíjazottat, és remélhetőleg motiváljuk az utánunk jövő zongorista generációt.

**G:** 2012-ben nyerte meg a Los Angeles Nemzetközi Liszt Versenyt, azóta pedig a rendezvény társigazgatója lett. Hogyan jutott el eddig a pozícióig, és milyen feladatokkal jár a társigazgatóság?

**PÉ:** A verseny nemzetközi méretei és híre ellenére egyedülállóan barátságos hangulatban és közegben zajlik. Geraldine Keeling és Neszlényi Judith társigazgatók, valamint a verseny menetét segítő önkéntesek szíves fogadtatása nagy hatást gyakorolt rám 2012-ben, az első díjjal járó turnét is gondosan és szeretettel készítették elő. Ezt a támogatást igyekeztem meghálálni, amikor a későbbi versenyek során az önkéntesekhez csatlakoztam. 2017-ben az alapító igazgatók úgy határoztak, hogy a verseny jövőjét új vezetőkre bízzák. Nagy megtiszteltetés, hogy erre Katherine Hickey Kodály-kutatót és engem kértek fel. Elkötelezve ápoljuk a ránk ruházott örökséget. A verseny előkészítése során legfőbb feladatunk a tizennégy tagú zsűri felállítása, a prospektus összeállítása és terjesztése, valamint a költségek előteremtése. A verseny alatt pedig biztosítjuk a résztvevők és a zsűri számára, hogy minden gördülékenyen haladjon és eredményesen záruljon.



Polgár Éva (fotó: Richard Rejino)

**G:** Kérem, meséljen bővebben a versenyről!

**PÉ:** Neszlényi Judith Los Angelesben élő zongoraművész-zeneszerző és Geraldine Keeling zongoraművész és Liszt-kutató 1990-ben egynapos fesztivál-rendezvényként alapították a versenyt, ami mára több mint 200 nemzetközi versenyzőt vonz. 2018. november 17-18-án tizenötödik alkalommal rendezzük meg a biennális Los Angeles

Nemzetközi Liszt Versenyt, melynek fővédnöke idén Dr. Batta András, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem professzora, korábbi rektora lesz. Egyedülálló a világ más pontjain megrendezett, Liszt nevét viselő versenyek között, hogy itt a nyolc zongora kategória mellett két énekes kategóriában is indulhatnak versenyzők. Az első öt zongora kategória korosztályokra lett bontva, így már 12 éves kor alatt is lehet nevezni, felső korhatárunk pedig 35 év. Ezzel biztosítjuk, hogy a verseny pozitív motivációként szolgáljon a legfiatalabb generációk számára is, az egyetemi és művészi korosztály pedig fontos szakmai lehetőségekhez juthasson a díjak által. A „Budapest Concert” kategória első díjazottjának a pénzjutalom mellett hangversenyturnét szervezünk, mely érinti a Magyar Nagykövetséget Washington, D.C.-ben, a Magyar Kulturális Intézetet Londonban, és a Liszt Ferenc Múzeumot Budapesten. A „New York Concert” ének kategória első helyezettje New Yorkban a Magyar Főkonzulátuson mutatkozhat be. A tehetséggondozás mellett célunk, hogy megismertessük az amerikai közönséggel Liszt zenei nagyságát, így a verseny repertoárja kizárólag az ő kompozícióira és zongoraátirataira összpontosít. Magyarországhoz való kötődésünk erős, a zsűribe amerikai zongoraművész-professzorok mellett rendszeresen hívjuk meg a hazai művészetet legnagyobbjait. Idén György Ádám és Mocsári Károly fogadták el meghívásunkat, korábbi években többek között Dráfi Kálmán, Eckhardt Mária, Jandó Jenő, Meláth Andrea, és Szabó Orsolya segítették munkánkat. Magyar versenygyőztesek között szerepel Borbély László, Tóth Péter, Mali Emese, Gonda Katalin, és jómagam.

**G:** Hogyan választják ki a versenyen való részvétel ösztöndíját elnyerő fiatal magyar zongoristát?

**PÉ:** Idén először kezdeményeztük az utazási ösztöndíjat, melyhez legnagyobb örömmre csatlakozott a Zeneakadémia Baráti Köre Egyesület. A pályázatot a Zeneakadémián hirdettük meg, a zongoristáknak egy Liszt műveit tartalmazó tizenöt perces videóösszeállítást kellett beküldeniük, melyet a versenyhez és a Zeneakadémiához kötődő háromtagú titkos szakmai bizottság értékelt ki. Idei pályázati nyertesünk Váradi László, Gulyás István és Dráfi Kálmán növendéke. László ösztöndíja, mely a versenyhez kapcsolódó minden költségét fedezi, a Liszt Jótékonyági Gálaest bevételéből és a Zeneakadémia Baráti Köre Egyesület anyagi hozzájárulásából tevődik össze.

**G:** Mint volt budapesti zeneakadémistának, illetve jelenlegi amerikai doktorandusznak és pedagógusnak, kivételes rálátása van a két ország művészeti képzéseire, és a fiatal művészek lehetőségeire. Hogyan hasonlítaná össze a két ország helyzetét ebből a szempontból?

**PÉ:** A Zeneakadémiával párhuzamosan végeztem el a helsinki Sibelius Akadémia mesterképzését, így már a legformatívabb éveim során is be tudtam építeni a külföldi hatásokat saját, Liszt és Bartók örökségén alapuló zenei nyelvezetembe. Visszatekintve tanulmányi éveimre és mentoraim szerepére, most, az amerikai évekkel együtt érzem teljesnek előadóművészi személyiségemet. A Zeneakadémián alapos stílusismeretet és

széles repertoárt sajátítottam el a barokktól a 20. századi zenéig, a University of North Texason pedig felfedeztem magamnak a kortárs zenét. Nagyon magas színvonalú doktori képzésen vehettem részt, és a legnagyobb elismeréssel tudok nyilatkozni az amerikai felsőoktatási rendszerről. Ugyanakkor nem tudtam volna Texasban kamatoztatni a tudásomat, ha azt Magyarországon nem a legkiválóbb művészek és professzorok táplálták volna. A két ország és intézmény számomra tökéletesen kiegészíti egymást.



Polgár Éva (fotó: Richard Rejino)

**G:** Ön a magyar-amerikai kulturális kapcsolatok elkötelezett ápolója. Kérem, meséljen erről a tevékenységéről.

**PÉ:** Minél távolabb kerültem otthonról időben és térben, annál inkább felerősödött bennem a küldetés tudat. Eleinte ösztönösen, később egyre tudatosabban választottam külföldi koncertműsoraimra magyar zeneműveket, legutóbb például Horváth Balázs nekem írt character című kompozícióját ünnepelte a kaliforniai és a texasi közönség. A közelmúltban vendégszerepeltem a Magyar Nagykövetség október 23-i ünnepségén Washington, D.C.-ben, illetve a Magyar Ház március 15-i megemlékezésén New Yorkban. Büszke vagyok a szülőhazámra, így szakmai és személyes útjaim során lelkesen invitálok ide mindenkit, és keresem a lehetőséget, hogy zenei produkciók útján csalogassam a közönséget Magyarországra. 2014-ben az Amerikában alakult triómmal nagysikerű turnét tettünk Budapesten, Kecskeméten és a Dunakanyar térségében. Kulturális csereprogramjaimat hazai és amerikai szervezetek egyaránt támogatják. A Los Angeles Nemzetközi Liszt Verseny kimeríthetetlen lehetőségeket kínál a magyar-amerikai kulturális kapcsolatok ápolására. Liszt Ferenc egyszerre volt magyar, világpolgár és kulturális nagykövet. Bízom benne, hogy örökségét nemcsak zenéjében ünnepelhetjük tovább, hanem kulturális, nemzeteket átfogó missziójában is.

A koncertre jegyeiket (jegyár: 3000 ft, kedvezményes, diák, nyugdíjas: 2000 ft) a Duna Palota jegypénztárában és a [jegy.hu](http://jegy.hu)-n válthatják meg. A bevétel ösztöndíj formájában egy magyar zongorista versenyző kiutazását és részvételét biztosítja a 2018. évi Los Angeles Nemzetközi Liszt Versenyen. Az ösztöndíj társalapítója a Zeneakadémia Baráti Köre Egyesület